

„Cântare Bucureștilui“, „Cîntec de pahar“, „La Herăstrău“.

Satira pe plan extern, antiimperialistă și antifascistă, este de asemenea din plin folosită în spectacol. Vom sublinia, în primul rînd, ca extrem de reușit tabloul „Oașpeți la Ahașveroș“, în care-și fac apariția o galerie întreagă de „regi“ dețonați. Tabloul „Gînduri de pace“, un vibrant apel la lupta pentru pace, este un exemplu de felul în care scena teatrului de revistă se poate transforma într-o tribună politică. Mai remarcăm tablourile: „Cîntarea cîntărilor“, „Nu se prinde“, „Ochelarii vrăjii“ și „Paița“ (în contrast cu gratuitatea și inutilitatea tablourilor „Celibetarii“ și „Cîntați cu noi“, care aduc o notă discordantă). Am reproșa însă autorilor, lungimea unora dintre tablouri, în care aceleași lucruri sînt repetate, devenind obositoare. („Paița“ și scenele de la curtea lui Ahașveroș.)

Spectacolul a fost pus în scenă cu măiestrie de către Mauriciu Seckler — artist emerit — în colaborare cu I. Bercovi. Mișcarea vie, ritmul alert, folosirea tuturor mijloacelor specifice genului, estomparea asperităților care mai apăreau în text au subliniat contribuția regiei la valorificarea interpretării, în care s-au evidențiat, mai ales, Sevilla Pastor, Dina König, Sedi Glück, S. Tischler, M. Rippel.

Partea muzicală, susținută de soliștii Sonia Gurman, Samuel Fischler, Isac Havis și tinerele Lora Hönig și Betty Gherșin-Feldman, a întregit armonios spectacolul. Talentatul valorificator al folclorului muzical idiș, compozitorul H. Schwartzman, artist emerit, prim-dirijor al teatrului, a avut o contribuție de seamă la succesul revistei. Socotim însă că într-un asemenea spectacol ar fi necesară mai multă muzică modernă, pentru că altfel melodiile din spectacolele Teatrului Evreiesc încep să pară variațiuni pe aceeași temă.

O notație specială se cuvine pictorilor realizatori ai schițelor de decor și costume, Adina Reich și Dan Nemțeanu, care au folosit detalii stilizate, pline de semnificație.

I. Atanasiu-Atlas

REPERTORIUL PENTRU COPII

O bună tradiție, devenită apoi obligativitate, cerea teatrelor să monteze în fiecare stagiune cîte un spectacol pentru copii. Teatrul Național din București (e

mult de atunci!) a dat un bun exemplu, montînd printre altele *Trestile de aur*, una din primele lucrări ale dramaturgiei noastre ce reflecta fapte din viața pionierilor.

Cu timpul însă, teatrele — și chiar Teatrul Tineretului — au părăsit inițiativele pornite cîndva. Doar Teatrul Armatei s-a dovedit consecvent față de micii spectatori, montînd în ultimul timp două dramatizări: după Twain și Creangă. Recent, Teatrul Tineretului a prezentat o nouă dramatizare după Mark Twain, Teatrul Muncitoresc C.F.R. anunță *Motanul încălțat* (oare aceasta e tot ce s-a putut găsi mai interesant în repertoriul pentru copii?), iar Teatrul Național a anunțat destul de vag și neconcret, un basm.

Oare nici un teatru nu a lucrat sau nu are în lucru vreo piesă închinată vieții copiilor noștri, destinată educației lor comuniste? Există nenumărate fapte, realizări, succese obținute de purtătorii cravatelor roșii, numai că ele își așteaptă creatorii care să le transfigureze artistic pentru scenă.

Teatrele din provincie au uneori obiceiul de a transforma spectacolele pentru copii în ... opere pentru adulți (acest lucru se întîmplă mai ales cu *Înșir-te mîrgărite*, „spectacol pentru copii“ care se termină după ora ... 24).

Pînă la sfîrșitul stagiunii mai există suficient timp pentru a se organiza asemenea spectacole. În fiecare duminică, sute de copii cîută zadarnic „un bilet în plus“ la Teatrul „Tăndărică“, singurul teatru cu un repertoriu potrivit pentru cei mici, așteptînd mult promisele spectacole destinate lor. (De ce nu și un spectacol de estradă sau o operetă pentru copii?)

Consiliile artistice ale teatrelor ar trebui să privească cu mai multă seriozitate această problemă ... minoră numai prin vîrsta spectatorilor ce o cer rezolvată.

Al. P.

ÎNCURCATE, NU ÎNCRUCIȘATE

Cuvintele încrucișate n-au, desigur, doar rostul de-a omori timpul liber al oamenilor; de cele mai multe ori, ele pot constitui un factor real de difuzare — într-o formă agreabilă — a unor noțiuni prețioase de cultură generală. În general, aceea e rațiunea pentru care un ziar ca „Informația Bucureștilui“ publică, aproape tot la două zile, cîte un careu de cuvinte încrucișate. Uneori, însă, se produc și excepții. Așa, de pildă, în numărul 2.017 al ziarului s-a putut întîlni careul